

Pille

új otthonra lel

Holly Webb

HOLLY WEBB

PILLE
ÚJ OTTHONRA LEL

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2011

Lucynek

Első fejezet

Az autó lassan elindult. Lucy az ablakhoz szorította az arcát, hogy még egy utolsó, szomorú pillantást vethessen az otthonára. Egész pontosan régi otthonára. Csupán néhány óra még, és egy másik család érkezik a helyükre, s egy másik teherautó. Pontosan ugyanolyan lesz, mint az, amelyik előttük döcögött végig az úton. A kislány nagyokat pislogva igyekezett visszafojtani a könnyeit, amint kigördültek a ház elől. Még egyszer visszanézett Pamacsra és Cirmosra, a két barátságos macskára a szomszédból.

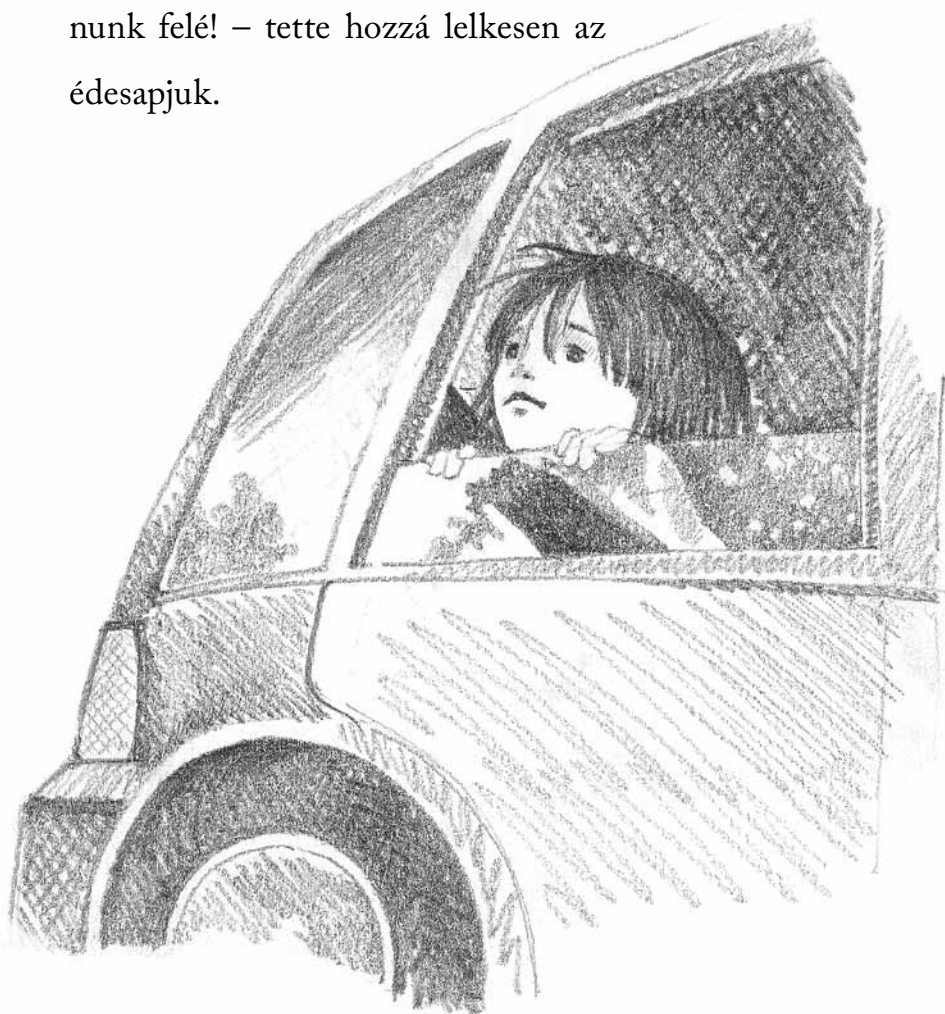
Délelőtt még elijesztette őket a nagy lárma és felfordulás, amit a költöztető munkások okoztak, de mostanra visszatértek szokásos törzshelyükre, a két ház közötti kerítés tetejére. Szerettek sütkérezni a téglákon, és Lucy mindig élvezte, ha játszhatott velük, megölelgethette őket, és közben azt képzelte, hogy ő a kis gazdájuk. Nagyon vágyott egy saját cicára. Rengetegszer kérte már a szüleit, hadd kaphasson egyet, de mindig azt válaszolták, hogy várnia kell még, amíg kicsit idősebb nem lesz.

A két rőt bundájú macska érdeklődve tekintett a távolodó autó után. Lucy letekerte az ablakot, és integetett nekik. Pamacs nyávogott, és végigsétált a falon az utca felé. Lucy kétségbeesetten szipogott. Képtelen volt elhinni, hogy talán sosem látja viszont őket. Néhány másodperccel később az autó kikanyarodott az utcájukból, és a kislány már nem láthatta sem a cicákat, sem a házat.

– Mikor leszünk ott? – kérdezte Ken, Lucy bátyja, és egy pillanatra kihúzta füléből vadonatúj iPodjának fülhallgatóját.

– Pár óra múlva, valószínűleg – felelte az édesanyjuk. – Ebédidőre már egész biztosan ott leszünk!

– Hát nem nagyszerű? Úton vagyunk új otthonunk felé! – tette hozzá lelkesen az édesapjuk.

Lucy szipogott, és egy szót sem szólt. Csak még szorosabban ölelte magához régi kedvenc plüsscicáját, Csíkoszt. Épp az imént hagyták el az otthonukat. Az a ház pedig, ahová most tartanak, csakis *borzalmas* lehet. Soha-soha nem lesz az igazi otthona.

Lucy egész úton alig szólalt meg. Csak bámult ki felé az ablakon, és gyötörte az aggodalom. Új ház. Új iskola. Barátok nélkül! Máris rettenetesen hiányzott neki Elli, a legjobb barátnője. Ő most biztosan épp tornaórán van. *Vajon én is hiányzom neki?* – töprengett magában Lucy.

– Nemsokára megérkezünk! – jelentette be izgatottan az anyukája, kizökentve Lucy-t ábrándos gondolataiból. A kislány épp arról álmodozott, hogy Ellivel focizik az iskolában. – Nézd csak, Lucy, ez a mi utcánk! Hát nem gyönyörű?

Lucy halkán mormogott valamit. Az utca szép volt. Csinos kertekkel, barátságos házakkal. De ez mégsem az ő otthona volt.

– Ó, remek, a költöztetők is megérkeztek! Lásunk hát neki a kipakolásnak! Fogadni mernék, hogy máris látni akarjátok a szobátokat, nem igaz, gyerekek? – Apa hangja még anyáénál is lelkesebben csengett, már ha ez egyáltalán lehetséges volt.

Lucy új szobája hatalmas volt – sokkal nagyobb a réginél, amit anya örömtől sugárzóan igyekezett is kihangsúlyozni. – Olyan színre festjük, amilyenre csak szeretnéd, Lucy – ígérte, miközben letett egy játékokkal teli dobozt a földre. – A lilához mit szólsz?

Lucy leroskadt az ágyára, amelyet a költöztetők egyszerűen az egyik sarokba hánytak, majd lassan körbepillantott. Csíkos szorosan magához szorította. Megpróbált örülni, de hát itt minden olyan más volt!

A hétvége kipakolással, piszok és rendetlenség zűrzavarában telt el. Lucy úgy érezte, mindenből kimarad – a szülei hihetetlenül örültek a költözésnek, és még Ken is izgatott volt az új ház miatt. A jelek szerint egyedül a kislánynak hiányzott a régi otthona.

Most pedig elérkezett a pillanat, amelytől mindaddig rettegett: az első nap az új iskolában. Lucy úgy vélte, hogy igazság szerint legalább egy hét szabadságot kellene kapniuk azoknak, akik nemrég költöztek a környékre, nem csupán egyetlen pénteki napot, amelyet ráadásul utazással töltöttek. Még Ken is panaszkodott, hogy nem igazságos, amiért máris el kell kezdeniük az új iskolát. Lucy lassan baktatott az elhagyatott játszótéren át édesanyja nyomában, aki egyenesen az iskola titkársági irodája felé tartott.

– Odanézz! Egy iskolakert! – örvendezett anya. – És a táblán az áll, hogy a suliban kertészsakkör is működik. Biztosan élveznéd a kertészkedést. Nem gondolod?

Lucy bánatos, mert váratlanul költözniük kell,
és kénytelen búcsút venni a barátaitól.
Szülei azt remélik, hogy egy cica segítségével
lesz a kislánynak, hogy megbékéljen
új otthonával, így hát meglepik Lucyt
egy gyönyörű szép sziámi kiscicával – Pillével.

A kislány rögtön megszereti Pillét,
de továbbra is neheztel a szüleire a költözés miatt.
Úgy tesz, mintha egyáltalán nem érdekelné
a kiscica. Szegény Pille nem érti
a helyzetet, és borzasztóan magányos.
Miért nem akar Lucy a gazdája lenni?

Sophy Williams
illusztrációival

Hatéves kortól ajánljuk!

1 499 Ft

ISBN 978 963 245 534 1

9 789632 455341

Könyvmolyképző Kiadó